
A Télek
örvényében

A LÉLEK ÖRVÉNYÉBEN

« *Szent Pál szava*: videmus nunc per speculum in aenigmate (1 Kor 13,12) *hajóablak lehet, hogy belemerüljünk az igazi örvénybe, amely az emberi lélek.*

Az ég mélységeinek félelmetes mérhetetlensége illúzió, külső visszfénye saját mélységeinknek, melyeket 'tükörben' látunk. Vissza kell fordítanunk szemünket bensőnk felé és fenséges csillagászatot kell gyakorolnunk szívünk végtelenjében, amelyért Isten meghalt.

Minden ember csak azt láthatja, ami benne van. Ha a Tejútat látjuk, ez csak azért lehetséges, mert valóban létezik lelkünkben. »

(Léon Bloy)

SZABÓ FERENC – MILETICS KATALIN JANKA

A LÉLEK ÖRVÉNYÉBEN

Versválogatás

Róma 1990

Szerkesztette:

Szabó Ferenc S.J.

* * *

VÁLOGATÁS

Szabó Ferenc

régebbi és új verseiből
(álló betűvel)

valamint

Miletics Katalin Janka

haiku-sorozataiból és verseiből
(dűlt betűvel)
a művésznő néhány
alkotása fényképével
(*Hapák József* felvételei)

és

Hamza Ferenc fotóművész
szimbolikus felvételeivel

* * *

A fedőlapot és az album
művészi kivitelezését

Szokoly György

grafikus tervezte

Tipografia Ugo Detti: Via Girolamo Savonarola, 1 - 00195 Roma - I - Tel. (06) 380009

Arcodat keresem, Uram!

Hát most, emberke, hagyd el egy kicsit foglalatosságaidat, rejtőzködj el egy kicsikét gondolataid özöne elől. Feledd a terhes gondokat és tedd félre fárasztó szórakozottságodat. Időzz egy kicsit Istennél, és nyugodj meg egy pillanatra Benne!

Lépj be lelked hajlékába; zárj ki onnan mindent Isten és mindaz kivételével, ami segít az Ő keresésében; bezárva ajtód csak Őt keresd. Mondd most, teljes szívem, mondd most Istennek: Arcodat keresem; *Vultum tuum, Domine, requiro.*

Most tehát Te, Uram és Istenem, tanítsd meg szívemet, hol és hogyan keressen Téged, hol és hogyan találjon meg Téged.

Uram, ha nem vagy itt, hol keresselek Téged, távollevőt? Ha pedig mindenütt vagy, miért nem látlak Téged, jelenlevőt? Az biztos, hogy megközelíthetetlen fényben lakozol. És hol van a megközelíthetetlen fény, vagy hogyan jutok el e megközelíthetetlen fényhez? Vagy ki vezet engem, ki vezet el arra, hogy meglássalak benne Tégedet? Tehát milyen jelek révén, milyen arc mögött keresselek? Sohasem láttalak Téged, Uram, Istenem; nem ismerem Arcodat.

Mit tegyen, Magasságbeli Isten, mit tegyen ez a te távoli számkivetetted? Mit tegyen szolgád, akit szerelmed szorongat, és messze vettetett Arcod elől? Emészti a vágy, hogy lásson Téged, és távol van tőle Arcod. Szeretne Hozzád járulni, és lakásod hozzáférhetetlen számára. Arra vágyakozik, hogy megtaláljon, és nem tudja, hol vagy. Keresve keresne, de nem ismeri Arcodat.

Uram, Istenem és Uram vagy, és sohasem láttalak Téged. Te teremtettél és újraalkottál, és sohasem ismertelek Téged. Végül azért lettem, hogy lássalak, és sohasem tettem azt, amiért teremtettél.

De, Uram, meddig tart még ez? Uram, meddig feledkezel el rólunk? Meddig fordítod el Arcod tőlünk? Mikor tekintesz felénk, hogy meghallgass bennünket? Mikor világosítod meg szemünk, és mutatod meg nekünk Arcodat? Mikor adod vissza Önmagad nekünk?

Tekints ránk, Uram, hallgass meg és világosíts meg bennünket! Mutasd meg Magadat nekünk! Add vissza nekünk Önmagadat, hogy boldoguljunk, mert nélküled, ínség a sorsunk. Könyörülj meg rajtunk, akik küszködve igyekszünk Feléd, akik semmit sem tehetünk Nélküled.

Taníts meg engem, hogy keresselek, és mutasd meg Magadat a keresőnek; mivel nem kereshetlek, ha Te nem tanítasz, és megtalálni se tudlak, ha nem mutatod meg Magadat. Keresselek vágyakozva, vágyakozzam Rád keresve, találjalak meg szeretve, és szeresselek, ha megtaláltalak!

Szent Anzelm (*Proslogion*, 1)

500
ÉVES A
PAN
NON
HALM
KEREN
GŐ
1986
MKJ

I.

A BELSŐ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN

NÉZD,
NYITOTTAJ
TÓT BIZTAM
R'D.MELYET
SENKI BE
NEM ZAR-
HAT JEL
3,8

Lelkigyakorlat

(Részletek)

1.

Forrást fakasztottál
mihelyt a csendbe visszatértem
a magaméba amely oly nehéz!
Nevet adtál mielőtt magalkottál
hogy társad legyek
Nem értem művedet sem
hát még Tégedet
hiány vagyok csak örvény
de a Te mélyedet
szomjazza szám
Légy Élővíz nekem
s gondolj reám
hisz alkotásod vagyok
s Te vagy az Atyám!

2.

Atyám vagy
és én az alkotásod
mégis riaszt a hallgatásod
de csended meleg valóság
csak én nem érzem-értem —
jelenvaló Jóság
takar be ha tengermélyi éjben
nem láthat vak szemem
Atyám és Istenem!

(1983)

Várd csöndedben a
szárnysuhogást: ajándék
e cellamagány

✧

Eszméletlen csönd
Beléd olvaszt, Végtelen...
dobog még szívem?

✧

Menjünk a hívó
Szó után... lélekmélybe —
nehéz hűségbe

✧

Nem a szavak... A
pillantásod örökké-
valósága hív

✧

Küszöbre csaltál,
se kinn, se benn már. Kísért:
becsapsz. Irgalmazz!

✧

Gyönyörűségem
gyötrelmem: rettenetes
Isten — hív engem

✧

Kútmély szenvedés:
szemnek feneketlen, de
tükrözi Istent

✧

Felgyújtottál és
magamra hagytál... tanítsz:
tűz a szerelem

Lelkem

miért állsz a szakadék szélére?
mert a fennsík biztonságára vágyom
miért zuhansz minduntalan?
mert emelkedni vágyom
miért rettegsz remegve?
mert bizalomra vágyom
miért lépsz örvénybe?
mert nyugalomra vágyom
miér van benned háború?
mert békére vágyom
miért állsz a jégre?
mert égni vágyom
miért mész a tűzbe?
mert lehűlni vágyom
miért vagy szerelmes mindenbe?
mert az Egyetlenre vágyom
miért csukod be a szemed?
hogy halljak
miért vagy csendben?
hogy lássak
mit keresel?
az ösvényt
miért nem indulsz el?
beféle rohanok
kit keresel?
egy Felhőt
hol van akit keresel?
kinn és benn
de hol?
mindenütt, sehol
szóval nincs?
csak Ő VAN
akkor miért keresed?
MERT SZERET ÉS SZERETEM

Csillagfényben

« A bánat és a fájdalom
mélyén mindig világít
valami fény
biztosan tudom
az éj nem teljes soha
mindig nyitva a remény
világos ablaka... »

(Paul Éluard)

1.

Csillag remeg a víz színén
kutatom ki vagyok én
két örvény közös lemezén
lebegek várakozva
hallgat a csillagos éj

2.

Vakít az erős nappali fény
az esti félhomályban
rémít a közelgő éj
de a csillagfényben
csendes derűvel
megyek a virradat elé

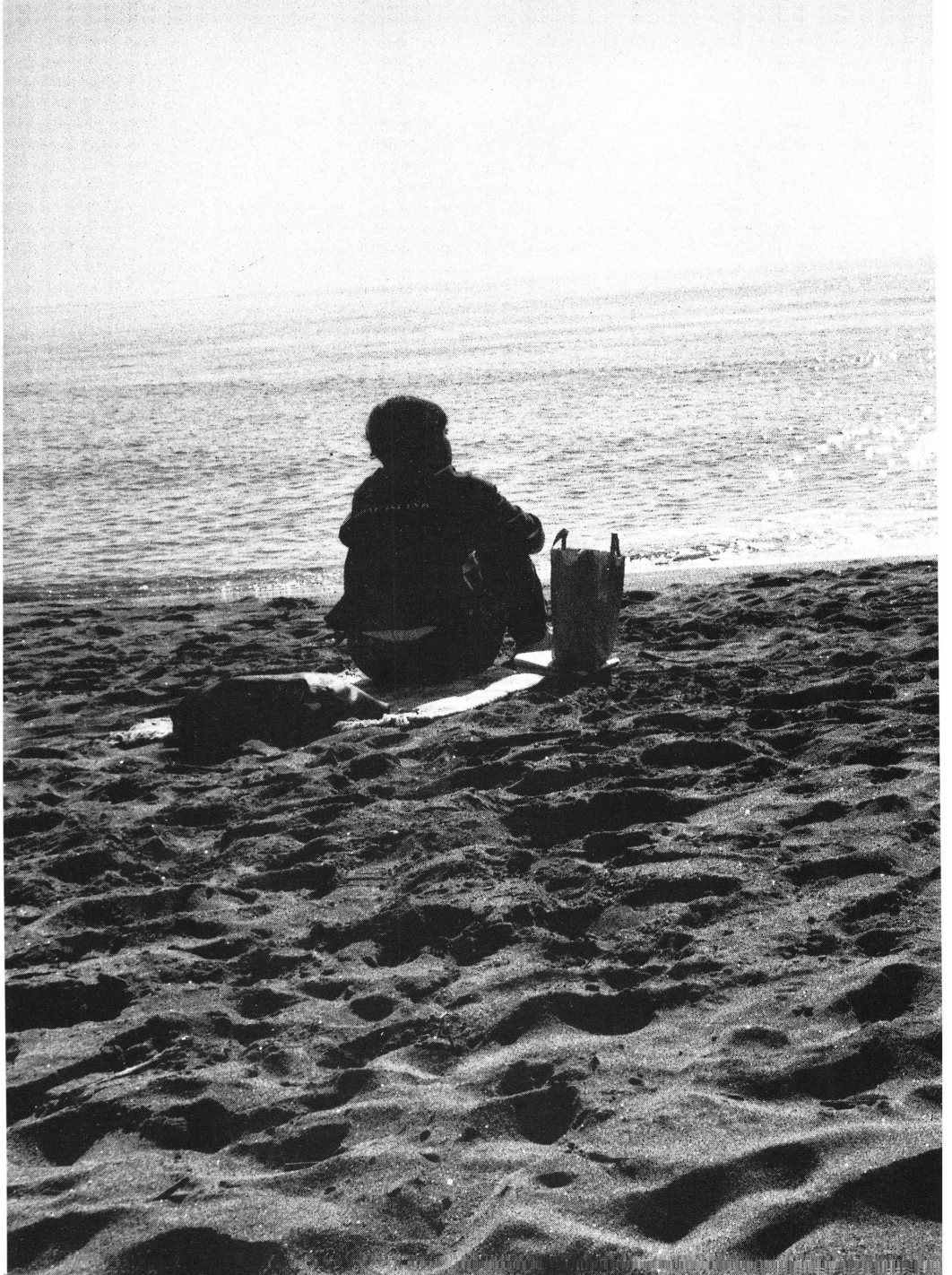

Tengerparti elégia

Mélyet lélegezz! a sós szél üzenetét
tele tüdővel szívd hogy gordonkahangon
eldúdold magadnak mégegyszer a félsötét
titkát! Nem a szurokéj szorongat
kísérti szíved — a szürke alkonyat.

A víz tükrét opálezüst belepte
remeg még mint óriási lepke
míg fenn a nap hamuszín leple
szélesen lobog a fény kriptába készülődik
csukott szemmel hiába várod szelíd csillagok
baráti hunyorgását a hold is elfogyott
ma nem tündököl feléd a gyémántfényű éj
mindenfelől a sanda szürkeség
a félhomályban már csak tűnt emléke ég
derűdnek hűlt nyaradnak hamva száll
mind hazatértek egymagad maradtál

Felizzik most a fényes délelőtt
amíg a tenger hánykolódik lábaid előtt
itt sütkéreztek hüllőként a homokon
merengve múlton kémlelve jövőt
avagy csak múlatva az unalmas időt
feljött már a dagály a víz sistergőn mossa
a hűlt helyet hol bimbó-testű lányok csokra
virult ki gondtalan a nyárutóban
emlékük nincs jövőjük ismeretlen
hiába adsz nekik nevet most képzeletben
nem mentheted őket pergő lágy szirom
a lány kinyílik s máris zizge gyom
vagy vedd példának azt az ifjú párt ott
a vízben önfeledten játszott

a fénylő ikrák összedörzsölődtek
az őrlő idő szétmorzsolja őket
s csakhamar mind érzi hogy fölösleges
a mélyből mindnyájunkra Leviathan les
mily számtalan magányos vár a
közelgő végre mind magába roskadón
mereng a múlton csalfaságnak
föléjük hálót sző a fondor unalom

Egy jajgató madár suhan fölöttem
eltévedt nyílként tovaröppen
a seb is gyógyul lám imént egy gödröt vájtam
és máris elsimult a habzó tengerárban
a lábam csapdossa a nyálas tajték
tengeri szörnyként ront rám s tovasiklik
az ősidőkből visszatért gyík
a zúgást megszoktam már kagylóhéjjal
hallgatom az űri némaságot
a sűrű szürkeségben már nem látok
más fényt csupán egy messze bója tűzszemét
már végleg összefolyt a tenger és az ég
szemem lezárom baráti csillagok
helyett a belső gyémánt-éj ragyog
elönt a Jelenlét két izzó szem világít
a benti végtelenben tündököl a Másik

(Palidoro, 1983)

Felhők közt szalad
a hold. Vad szél. Csak Hozzád
elérjünk, Uram!

✧

Bujkálsz, Uram, mint
fák közt a napfény... vágyam
mutatja csak: vagy

✧

Csillan a napfény
a vizen — lelkem Léted
fényét tükrözi

✧

Kevés bokáig —
a szeretettengerbe
vesd bele magad

✧

Fecskepár játszik
fölöttem az égen: a
napfényt kergetik

✧

Zöld víz. Messze a
túlpart, mint a menny — s fürge
a vágyakozás

Játszik a nap a
remegő víz tükörén:
csillaglábnyomok

Csepp tó tükrében
az ég. Ott is Atyánkat
kutatja szívünk

Parttalan tenger...
mért a végtelen Isten
jut itt eszembe?

Tenger legyen a
szereteted: parttalan,
mély, örök... Élő

Mélyben a víz vonz...
Kereszted-keresztem a
szerelemörvény

Az őrült tenger
egy mozdulatára, ó
lecsendesedett

Tiszta ellentmondás

« Rose, oh reiner Widerspruch! »

(Rilke sírfelirata)

Az éppen kifeslő rózsa
a bimbó a titok
sziromhullástól visszafelé
hiába kutatod
milyen is lehetett a leendő rózsa
mihelyt kibomlott a szirompólya
illatával elillant titka hamva —
mit mondhat az első lobbanásról
a tűz szálló hideg hamva!

Minden csíra csodálatos
a gyermekség maga az ígéret jövő
kíváncsiság feszülten reszkető
keresés kalandja találás izgalma
újat váró tapogatódzás bukás is
a kinyílt bimbó már banális
robbanás előtti feszültség
nem a teljesen derült ég
villámokkal vemhes sötétség
várakozás és reménykedő vajúdás
szem-nem-látta fül-nem-hallotta csodás
találkozásra a készülődés...

És a halál után?
A titok egyre nő
mindig táguló jövő
Isten nekünk örök jövő
szomjat oltó és kínzó szomjúság

örök öröm és kibomló újság
beteljesedés és örök készülődés
mert lényünk Belőle egyre nő
bár ott már jelen az idő
ha többet kapsz léted kitágul
így többet adhat Magából
végesbe ömlő Végtelen
Tiszta ellentmondás!

(1984)

* * *

Minden elmúlik
vagy eltávolodik... csak
TE VAGY, Úristen

✧

Kifelé röpít
a szeretet, magunkból
ki végtelenbe

Ködben a hold és
ködben a házak... szemed
ragyog csak felém

✧

Szakadék. Kezem
az ég kékjébe markol:
Te tartasz, Uram

✧

Se ugrani, se
lépni... vízben billegő
kövön állani

✧

Kétmarokkal mért
tenger — jaj, kifolyik az
idő kezemből

✧

Égig ér kútmély
cellám. A szeretet ki s
bejár sejtfalán

✧

Felhasadt égen —
szívemen — szétömlik már
arany napfényed

✧

Felkelt a nap. Ő
is zsolozsmára indul
dicsőségedre

II.

SIVATAGBAN

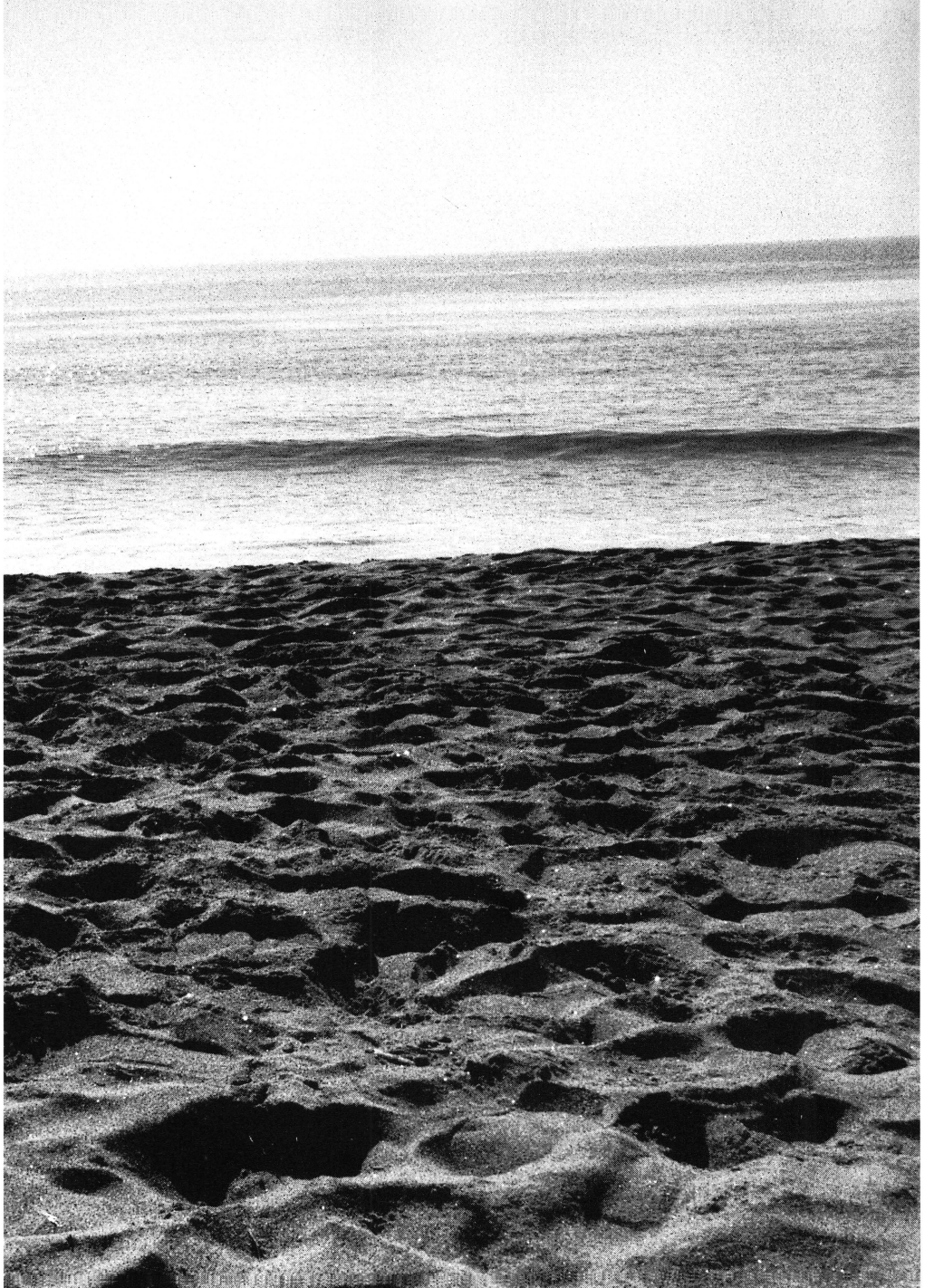

Sivatagban

Homok alattad vörös ég feletted
ezentúl minden kincsed benn van
magad maradsz a sivatagban
nincs a homoktengerből visszaút már

Most hogy egyedül maradtál
ne a lábadra felfelé nézz
a sivatagban tisztábbak az éjszakák
emlékezz: míly mélykék volt
két éve a Szináj tövében
az egyiptomi holdas égbolt!

Szoktasd szemed az éjben
s vigasztald magad:
valahol vár a virradat

(1989)

* * *

Csillagtalan éj.
Bennem a sivatag, s a
sivatagban én.

Egyedül vagyunk

Néha a szerelem — ez az óriási becsapás — elhiteti velünk, hogy nem..., mégis egyedül vagyunk. Sivatag.

Nincs közösség. Ez csak egy elvont fogalom. Többé-kevésbé egyfelé menetelő egyedek vannak, mintegy véletlenül összeterelve.

Végy ki belőlük egyet — akár magadat — és lényegében minden megy tovább. Akkor is egyedül marad mindenki.

Egyetlen dologban vagyunk közösek: ez a keresésünk — s a bizonytalanság, hogy önmagunk mélyén magunkra lelünk csupán, vagy magunknál magasabbra — ami viszont úgyis felfoghatatlan számunkra.

Magammal beszélgetek, vagy Veled, személyes Isten?

Sohasem lehetek egészen biztos. Hisz « kit anya szült, mind csalódik végül... »

A keresés, a vágy túlmutat magunkon, s ez reménytkeltően « gyanús »... Itt kell legyen valami, vagy Valaki.

Elindulok hát az Elképzelt után, egyedül a sivatagban.

Próbálok beszélni Hozzá — a hegyek visszhangozzák szavam? Vagy Ő válaszol?

Sohasem lehetek egészen biztos.

Megyek vagy állok — mintha mindegy lenne.

Ordítok, míg berekedek — utána a csönd ugyanaz.

Sivatag. Sivatag.

Őrjítő nagyvárosi zaj, vagy fülemen doboló csend — ugyanaz. Sivatag.

Azt mondtad, felfelé nézzek a sivatagban.

Hiszen mindegy. « Alattam a föld. Fölöttem az ég »... nincs meg a létra.

Állva, vagy homokban hasalva; előre vagy hátra; körbe-körbe — sivatag.

Minden sivatag, iránytalan.

Csak bensőmben van csillag. Egyszerre elképzelt és igaz.

De hiába a mozdulatlanság, nincs meg az út befele. Hiába a csend.

Vágyam dörömböl odabent.

Vágyamban megszül a képzelet, Istenem?

Vagy Isten eszköze a vágy, a csalogató?

Sohasem lehetek egészen biztos.
Magamban nincs bizonyosság, csak vágy.
És sivatag, úttalan sivatag.
A gondolkodás útja az őrületbe visz. Tébolyult gyaloglás körbe-körbe önmagam börtönudvarán. A sivatag végtelenje körbezár.
Végtelen, de nem mint a tenger. Az elnyelne, könyörületesen befogadna halálában s akkor vége a vágynak.
Nem, a sivatag könyörtelen.
Súlyommal nyomja talpamat, s míg élek, nem temet be. Nappal éget sugara, éjjel borzongat fagya.
Sivatag.
— Bolond vagy?
Hisz sohasem láttál sivatagot?!
De magamban hordom.
Bennem a sivatag. S a sivatagban én.
És e paradoxon igazsága mélyen
mérhetetlen távolságban, némaságban
feldereng az Isten.

* * *

Félek: körülzárt
a végtelen sivatag...
nincs kiút. Fázom

✧

Körben gyalogolok
bensőm börtönudvarán:
forró sivatag

✧

Sivatagomban
egyetlen ajtó: Jézus
tárt karja — szíve

Pascal

« Le silence éternel de ces espaces infinis m'effraie »

(Pensées, 206)

Van úgy, hogy – veled együtt – rémülettel tölt el
a mérhetetlen csillagterek örök csöndje,
hiába szór sziporkát fenn az augusztusi éj!
Csak percnyi villanás az életem:
mögöttem és előttem ásít a sötét!
Hogyan kerültem éppen most ide,
miféle ismeretlen véletlen
játszott velem parányi csillagporral?
S mi lesz velem, ha csöppnyi fényemet
kioltja majd egy ismeretlen Árny?
Az életem-halálom döbbenet, talány!

De éjszakádban Tűz gyúlt hirtelen,
Te izzó agy, vakító értelem!
Maga a Tűz jelent meg érzékeny szivedben
s te könnyes szemmel, ujjongó örömmel
megláttad Őt a *más rendből* valót.

Hiába szállok én is táguló csillagterekben,
míg nem kereslek itt a szívközelben!
Ha önmagamba szállok – benti végtelenbe –
Te mélyen égő Tűz majd rádnyitok
s e fényre szomjas szem meglát, Te nagy Titok!

(1981)

Aricciai látomás

Egy törpe pálma, babérbokrok s ciprusok sora
virul még zölden. — Fosztott kertből nézek
el messzire a völgy felett egész a tengerig;
lenn szétszórt háztetők és hallgató mezők,
a fényes vízsáv márványként ragyog.
December-délután, erőtlen már a nap.
Balra a dombon píneák, ferde kalappal,
jobbra Ariccia zsúfolt házai:
erkélyein a száradó ruhák
zászlóit lengeti a szél,
mely gyermeksírást hoz fel most felém...

Vibrál a víztükör, vakít, de fogva tartja
e fénysóvár szemet. Odébb a ködben Ostia
s a tengeren túl messze Afrika.
Ágoston innen indult, elvitte tüzét.
Anyjával társalgott itt utoljára:
az extázis az égbe vitte kettőjük szivét.
Hiába kísértett a másik asszony álma
— a régi csókok s lágy simogatások —
az ősi s új Szépség felizzó Lángja
magába szívott minden földi szépet.

A márványfényű hús csak fáradt lángolás
az égi Tűz mellett, csak röpke villanás.
Ó fényre szomjas szem! amíg ott tündököl
a tengersáv az éggel összefolyva — két tükör —
lásd hát meg benn a Fényt, az örök Szépet!
S te tűzimádó szív, az izzó Öröklétet!
Örök Tűzláng, te nyeld el éjszakám!
December napja — itt a kert fokán —
szívemben szítsd fel újra a reményt!

(1981)

Felnőtt?

« ... A szeretetlángban még nem felnőtt... »

(Dante)

Még nem szeretsz mert félsz
nem vagy szabad
nem vagy érett a szeretetlángban
amíg nem vagy kész
hogy elveszítsd magad

* * *

« Kezem ha Feléd
kitárom... » felemeled
szívem, röpülök

✧

Kitárt kar. Búcsú?
Imádság? Ölelés? Ez
mind vágyam Feléd

Hegyi Beszéd

Kergén a csillagok közt kerestelek
amíg tartott a nappal
mire beesteledik lehajtom fejem
földre szállnak a csillagok
síró arcok és sóhajok
között a Te Arcod ragyog
Jézus – egyetemes testvér
hallom a hangod:
« Könnycseppekben keresd a csillagot! »

* * *

Benned az egész
világ: sivatag, csúcsok
szakadék s az ég

✧

Hazám a jelen.
Magamban a végtelen.
Célom az Isten.

Megtalált öröklét

(Paul Claudel emlékének)

Szemvakító szikrázó pillanat!
Ne kutasd jövőd feledd a múltadat!
A szív beleremeg ha hirtelen
a múlt-jövő aranytűz-jelen:
MOST vagy most forr fel léted
mámorban éled már az Öröklétet
elönt-betemet a képtelen öröm
s mint fénylő tengervíz bőrödön
ha júliusi mediterrán nap
lángjával szárítja nedves hátadat
párává porlik pillanat alatt
a múlandóság folyékony bánata
gőzzé foszlik e földöntúli fényben —
csak a csillámhomok hull le mind
az illanó perc szele ha meglegyint
csak a hiábavalóság hamuja száll
ha a Tűzben a salak már kiégett
a tiszta arany tündököl — az öröklétet
szívedben hordod s semmi a halál!

(1984)

Szomjazod, hogy szomjúhozzalak

« *Sitit sitiri Deus* » (Nazianzi Szt. Gergely)

Úgy teremtettél, hogy szomjúhozzalak
add hát énnékem teljes Önmagad!
Szomjam nem oltja földi víz: patak
vagy tengerár bár elborítanak
a kvarc és só marja az ajkamat
kiszáradt mély tengermederként
kiáltozom a teljesség felé!
De nem tudom, miért esengek így
miért szomjúzom Léted mélyeit?
Te szomjazod, hogy szomjúhozzalak
Téged, ki magad vagy a szomjúság!
Ki érti hát a teljes Lét Urát?!
Nem élő vízre, szívre szomjazol
szabad szívre, mely szeret és imád
bár Tőled kapja, amit néked ád!
A másik kell, ki mégis önmagad
mert szomjúságod benne fölfakad!
Ezért esengem: Teljességedet
add énnekem, hogy véled egy legyek!
egyek, de mások: sajgó láthiány
maradok én, Te Tűzár-Óceán
egyek vagyunk és mégis milyen más
Te tűzteremtő, én csak lángolás!
Az űrt köztünk a sajgás tölti be
égő szomj mely szeretet-lángolás
mindig lobog, de sose hamvad el —
Te lét-lövellő Láng, mely nem nyel el
létforgács én mindig tüzes Szívedre
közös sajgásban égünk mindörökre!

(1983)

Sacrificium laudis

Jó hogy nem vagy hozzám hasonló
bár képmásomra alkotlak Téged
Jó hogy nem vagy hozzánk hasonló
kicsinyes önző féltékeny isten
nem is dicsőséged félted
csak a bálványoktól óvsz mert semmik

Vágóbirkák bikák bakok vére
nem oltja szomjúságod
amit adhatunk mind a tiéd
a földkerekség és a messzi ég
a dicséret áldozatát kívánod

Érints meg s elindul bennem az ének
az ingyenesség szárnyán szálljak
Téged magasztalva fel a magasságba
fellőtt pacsirtaként a kékben
lebegve hangom fonalán
a dal boldog önkívületében!

(1990)

Intelem

« Örökre miénk a teremtmény, amelyről lemondtunk. »

(Mauriac)

Nem juthatsz el a lét szívéhez
ha nem tudsz lemondani — nem
nem adok-adsz egyesség ez
halált kíván minden szerelem!

A Végtelen vágya vonítva
keresi az elérhetetlent
állandó vajúdás létünk itt lent
minden semmi Hozzá viszonyítva!

(1989)

* * *

Maradok. Megyek.
Sírok vagy nevetek... hát
egészen mindegy?

✧

Sejthalmaz és az
ész törmeléke... benne
gyötrődő lélek

✧

Kérdezed, Uram:
« Ad quod venisti? » — Csak hogy
szerethesselek!

III.

FÖLDI ÉS ÉGI SZERELEM

Szomjúság-forrás

« J'ai connu cette source de soif! »

(Claudel, *Második Óda*)

Tengerek keserű kínja
ringatja-marja szívem
megismertelek édes Életem
s Benned felfedeztem
a születő Halált:
a szomjúság-forrást —
mennél jobban buzog
annál szárazabb a szám
ha nem segít egy nagyobb Szerelem
maholnap belepusztulok!

(1988/89)

* * *

Tetőtől talpig
égj — Jeanne a máglyán — ez a
nagyobb szerelem

✧

Jeanne: tűzben álló
boldog fájdalom... lehull
a lánc, emelkedik

Te a tenger meg a tűz

Második tengerparti elégia

(*Fárának*)

1.

A tengerparton egyedül ballagok
talpam alatt a süppedő homok
lehúz — nehéz a szívem is
a fodros habok temetik lábnyomom
békés a víz most meditál a tenger
őskori szörnyek emléke mélyen gyomrába rejtve
hallgat a víz az életbölcső — *a közös víz*
ugyanaz itt is mint lejjebb Afrikában
ahol talán az ősember talpraállt
vagy mint Capriban Ostiában
meg Albano krátertavában...
Milyen jó lenne ha itt lennél velem
s elmondhatnám az életem
feltárnám múltam és remélt jövőm!

2.

Hol voltál mikor még nem ismertelek?
egyszer majd Te is feltárod életed?
A « fordulat éve » jött mikor születtél
én már nagydiák Egerszegen
a pesti Rádióban énekeltünk —
egy leánykar lelkesen
zengte előttünk a Sztálin-kantátát
mi pedig (véletlen irónia?)

egy németalföldi mester dallamát:
« Keletről, Keletről fény árad s kél a nap... »
A téli háztetőkön elnyúltak
a félelem árnyai
a rémuralom farkasa felugatott
hiába vártuk a virradatot
csillagtalan éjbe néztünk kilátástalan

3.

Látod milyen kamasszá tettél!
Most fellobog a diákszerelem:
(ez már a zalai táj nem a tenger)
zsong a vadvirágos júliusi rét
rejtelmeit sugdossa a nagyhegyi erdő
mintha most néznék leendő pályám elé
most még minden lehet:
most írom első versemet
jön egy leány leendő arám
az út végén átlibbensz piros kabátban
égő pipacs a tűzzuhító nyárban
reszketek az izzó sugárban

4.

Gyűjtögetem régvolt emlékeim mézét
s mind Eléd viszem
az ákác- a hárs- a jázminillat sem
oly édes mint hiszem
hisz *akkor még* nem voltál *nekem*
Most szemedtől frissen felragyognak
megfakult csillagok
kíváncsi angyalok
elhúzzák az ég függönyét

a Göncöl most esküvői hintó
száguldunk a tejúti árkok mentén
egyedül maradunk az űrben — ketten
betemet bennünket a hársillatú göcseji éjszaka

5.

Most ez itt megint a tenger
de a *tűzre* emlékezem
nem mentünk fel a Vezúvra
Te voltál a kitörő vulkán
sistergő piros lávа
ömlött az éjszakába
a *Fárosz* fénye elsápadt melletted...
Vajon e tűz elhamvad egyszer
a távolsággal csökken a hő?
mindent szétmállaszt a porló idő?
Vágy és félelem csatázik bennem
s az égő seb mélyen sajog
hiába zsongnak itt a hűs habok...
Nem tudtam csak hallottam és olvastam
hogy a szenvedély s a szenvedés egy tőről fakad
hogy a szerelem gyönyört ad
de gyötrő kín is lehet —
most kezdem mindezt megélni Veled!

6.

A tenger zúg néha sirály sikong
száraz facsonkot vetett a hullám a partra
emberi csontváz? enyém? tiéd?
ilyenek leszünk majd egyszer
ha csontunkról a hús lemállik
hogyan bírjuk ki *külön* a halálig?

(Hiányod szüli ezt a költeményt
az lenne a Pokol ha nem lennél!)
De jó hogy vagy! légy csak teljesebben!
Nem! Nem! nem halunk meg egészen
nemcsak emléked emlékem
hanem a lényegünk
megmarad örökre
Pál mondta hogy nem múlik el soha
ha egyszer igazán szerettünk!

7.

A fürdőzők hazatértek egymagam maradtam
a tengerre nagy madárként rászáll az alkonyat
halálmadár — vagy tűzmadár?
(az ég peremén a víz és a tűz összeér)
ha egyszer majd eljön a vég
szeretném *Veled* fújni az alkony tüzét
hogy meghátráljon a közelgő sötét
az éj szene felizzana
s ebben a reményparázsban
önmagát emésztené a halál lánya

(1988 Ferragosto)

A sivatag-monológ párbeszéd lett

. . . Körülfog a sivatag, gyermekem, körbezár,
de van rajta ajtó!
Látod a végtelen sivatagot?
És ott áll benne, nem is messze egy ajtó, kitárva.
Jöjj, Én vagyok. Karom feléd kitárva.
Jöjj, ne félj! Bennem van a rettentő Végtelen, de ne félj.
Véres a kezem, a homlokom, — de ne félj!
Meleg, élő vér, életet adó vér... szenvedés, de ne félj.
Jöjj! Ez az egyetlen ajtó. Sivatagodból nincs más kijárat, csak Én.
Csak a szeretet. Csak a szenvedés.
Mégse félj. Mert itt mindent bearanyoz a remény, az örök Szeretet,
a végső Igen, a mindent befogadó Tekintet után.

— Itt a földön szenvedésben
ott örök örömben...
— Tekintetedben
szerelmes Mesterem.
Amen.

* * *

A sivatagot képzelem csak,
vagy magamat a sivatagban?
Az Ajtó az elképzelt
vagy engem képzelt el Isten, s lettem?
Válaszolj, lelkem!
Kérdezem szívem:
van, s hol van Isten?
Bennem? Sejtjeimben?
Körülöttem? Mindenben?
Igen is, nem is.
ahol lángol és szenved szíved
látszólag értelmetlen
ott az Isten
mert csak ott békél meg lelked...

Sarkig kitárt ajtó szívem szeretete.
Jöjj, rád bízom ezt a nyitott ajtót, és senki be nem zárhatja.
Elfordulhatsz, bolyonghatsz sivatagodban Nélkülem
— s akkor fáj a szívem —
de szabadságodat el mégsem veszem.
Csak kitárt karral várlak,
szívem dobogása kopogtat szíveden.
Maradj csendben, hallgasd szívemet
szívedet tedd szorosan hozzá
ölelj meg, egy lesz dobogásuk
hajtsd vállamra fejed,
s a testetlen ragyogásban
csak szívünk dobogása
csak a szeretet fehérarany izzása... lángolása...

Sírsz?

Csak örömömben, irgalmas Istenem!

— Ezt a tüzet könnypatak nem oltja, inkább táplálja.
Jöjj, válaszd szívemet, válaszd az Életet:
Keresztedet,
mint nekem, naponta vinned kell,
nehéz lesz,
mert a szenvedés felsebzi érzékeny lényedet,
de véred vérem mellé hullik
s Atyánknak ajánlhatod te is
ha szeretetből önként örömmel adod
hidd el
másképpen fáj a fájdalom
s szenvedésed minél mélyebb
örömöd mégis egyre nagyobb lesz
s a fájó boldog lángolásban
lassan megláthatod a Végtelent.
— Istenem: Végtelen
fehérizzású Szerelem!...

Ragyogj remény!

« Ni ange, ni bête »

(Pascal)

Állat és angyal között
vajúdik leendő létünk
Testedtől lehetetlen
lelkedet elválasztani
miként arcodtól mosolyod
Szublimálni? — Igen!
Nem elfojtani
szítani kell a szerelmet
két láng tör fel oda
hol a Szeretet aranya
tisztán tündököl
Ragyogj remény
itt lenn
s ott fenn
fehérizzású szerelem!

(1989)

* * *

A hold fogy és nő.
A csillag ragyog míg él...
Ragyogj, szeretet!

Lelki — nem angyal.
Testi — nem állat. Titok
emberségünk

✧

Égő Johannád
hadd legyek... öl, de Tied
e vad tűz, Jézus

✧

Ki lángol, gyújt is...
Te engem, én téged — ez
a Tűznek mindegy

✧

Csak szikra vagyok.
Magad égsz lámpásodban,
lángod kegyelem

✧

Tűz a szeretet,
de tűz a pokol is... most
melyikben égek?

✧

Még fáj a tűz, mert
még vagy valami... halj meg
hogy tényleg élhess

✧

Szárnyam, ha olvad,
mi röpít? Kegyelem: fenn-
tart a szerelem

✧

Tested a viasz.
Szárnyad valódi: láng. Míg
elfogysz, Mennybe érsz.

Barátság-szerelem

Festjük magunkat rejtőzködünk
« festett egekbe » néz szemünk
álarcos bál az életünk
rejtőzködik az Istenünk
a « jeges űr » — « lélektől-lélekig »
egyre tágul
ez a genezisünk?

Aki szeret vetkőzik kitárul
lehull az arcok festett maszkja
szemtől szembe és szívközelben
a jégpáncél leolvad magától

Egymást nézni: szerelem
Együtt előre nézni: barátság
Mi marad nekünk Egyetlenem?
Egyedül az Egyetlennel
fehérizzású szerelem
melyben a salak kiég
akkor — a tisztítótűzben —
megértjük majd hogy a Minden elég!

(1990)

A barátság, mint
a szerelem... illúzió
vagy sem? Kék felhő

✧

Az élet életveszélyes
A szerelem örökéletveszélyes.
Mégis,
ki nem kerülheted:
Istent csak úgy éled,
ha magadat nem kíméled,
s a szerelmet szívedben
fehérizzásúvá hevíted

✧

Hótested helyét
parázsfény jelzi — szívem
tüze Lelkedet

✧

Birtoklás alma-
fájából önzetlenség
keresztfája lett

✧

Peónia: vér-
színvirág, eleven láng,
bomló szerelem...

✧

Vérben és könnyben
lucskosan — szárazon soha
nem úszhatjuk meg

✧

Forrón, bolondul
szeress testvér, hogy taníts
Jézus szerelmére

Párbeszéd

Animus

Sok kedves nőből akartam összerakni
azt akit eszménnyé színez ki a képzelet
s most úgy érezem megelégszem Veled
Ki vagy hát? Ki vagy Te nekem?
Nem is tudom megmondani
hiszen múltadat nem ismerem
Ki vagyok én? Kik vagyunk mindketten?
Két villámlás közt mélyülő sötét
vulkánömlés után merevedő két
szobor amilyet Pompejiben láttunk?
Mi a földi lét?
Labirintus, alagút, tömlöc
avagy tégely, anyaméh, bölcső?

Anima

Miért mindig a kezdet és a vég?
miért nem élsz a *most*ban a *má*ban?
Most itt vagy velem
egymáshoz tartozunk
úgy lehetünk mélyebben egyek
ha a nagyobb Szeretet izzít át
s közösen fogjuk fel sugarát
A szerelem nem csaló öröklét
hunyd be a szemed s *szíveddel lásd*:
fényesebbek a csillagok
a belső éjszakában
ha a Szeretet tüze szívedben ég

Animus

Ilyesmit élt át s írt meg a toledói börtönben
János a « Sötét éjszaka » szentje
s Teréznek magyarázta
az Énekek énekét...

Anima

Hallgass rám most én leszek Beatricéd:
vaksi ez a múlandó földi lét
de ha szívedben kihajt és arcodon alakot ölt
a tiszta szerelem
máris az öröklét
ablakán tekinthetünk be — *ketten*
Ne hidd hogy árnyképed vagyok
alkalom hogy boldog lehess
én is lenni akarok!
Együtt egyek *vagyunk* — egy és más
a személyes lét nem egybeolvadás
csak Istenben
lehetünk egyek és mások
mind a ketten

Animus

De ha a páros út elvész a végtelenben
ha a távolság s a tilalom köztünk egyre nő
ha a hűséget is szétmállasztja a maró idő?
Hogyan lehet az hogy egymáshoz tartozunk?
Ki vagy Te nekem?
Légy hát húgom kislányom
életfakasztó arám
légy meder bölcső dajkáló anyám

maga a Gyengédség!
Légy levegőm szárnyaló szabadságom
a szerelemben együtt szálljunk
önmagunkon túlra!
Ami még hiányzik a mindenből
Tőled kapom mégsem vagy Mindenem
egyetlen dajkám ringat el
a bennem sajgó fölém hajló Végtelen!

(1988)

* * *

Itt olthatatlan
a vágy... mindegy Anima
ki, én vagy másik

✧

Két fél Anima
és Animus: se együtt
se egymás nélkül

✧

Jobbik felem Te
vagy, Istenem: Legbensőm
ragyogó fénye

Fekete az ég
számtalan a csillag... ó,
feletted is van?

✧

Gyújt és mámorít...
ne félj, lelkem: « szeretet
csak egy van » — s lángol

✧

Nem pusztító,
nem hamvadó-futó —
szép szeretetláng

✧

Lelkem, ne tévedj,
ne embert szeress — Istent
szomjazd egyedül

✧

Testvérem, Istent
keresem benned... lásd meg
Őt könnyeimben

✧

Visszaadni ma
is mindent. Megtartani
Őt, a szerelmet

✧

Mert szerettél, bár
bűnösen... Lábam könnyed
mosta: tiszta vagy

BOGSÁNVATOTNYERT FOR
BUNE

Nehézkedés és kegyelem

A homokon aranycsillámok
széttört mosolyod szikráin járok
ezüsfodrok csipkézik a tenger szegélyét
a viharok valahol Afrikában alszanak
békés a tengervíz csak a szív
a szív nyugtalan mint Ágostoné
mígnem kérész szerelmek után
megtalált Téged régi és új Szépség!

Horgászbotok ezüsthuzala
feszül a reggeli fényben
alattuk lépdelek a szellőlengedezésben
feljajdul egy hegedűhúr
majd a vágy csikónyerítése
kancatej habzik s óriás orchidea
ereszkedik alá a víz színére
húsos szirmai habzsolják a fényt

Szárnyalnék de lehúz a nehézkedés
égi és földi szerelem
nehézkedés és kegyelem
A víz szélén fiatal lány mosolya
még maga az ártatlanság
Ilyen az Assunta — földünk éke
aki örömujjongással száll fel az égbe

(Palidoro, 1989 Ferragosto)

Férfiak... kicsi
búvó csecsemők vagytok,
önzőn szeretők

✧

Nem felejtem a
felhővonulást, bánat-
árnyat a szemedben

✧

Nézel s nézlek.
Szemünkben évezredek:
megállított perc

✧

Tekintetemben
felejtetted arcodat.
Visszaadjam-e?

✧

Kifeszítve, jaj
vágyaink keresztjére...
hogy szeressünk jól?

✧

Vedd el, Uram,
ha nem tudom odaadni!
Tégy szegényeddé

✧

Önemésztő tűz:
Lángok úszó jégtáblán...
elnyeli az ár

✧

Oldás és kötés...
Szabad vizek hívása
s révbeérkezés

Örök pillanat

« Ha egy homokszemben a sivatagot látod
s Édenkertnek veszed a mezei virágot
ez egy órára az örökkévalóság lesz
egy tárt tenyérben tiéd a végtelen ».

(W. Blake)

Homokszemek sora pereg tenyeredről
szemed a végtelenben vész el
fejednél egy neve-sincs virág
leng a meleg szélben...

Tavalyról bennem él az örök pillanat
míg szememmel fogva tartalak
enyém vagy — képzeletben
most hogy homokpergetéssel
múlatod az álló időt —
én máris ismét emlékezem:
az előbb ott a tengervízben tovasiklottál
szárnycsapásaidtól a békés víz
borzongva kivirágzott

(1989)

* * *

« Enyém vagy » — ez a
szerelem veszedelme,
sötét birtoklás

✧

Míg gyönyörködöl
benne, *még csak magadat*
keresed, Nárcisz...

✧

Pergő homokszem.
Az a pillanat fáj: ez
örökre tiéd.

Angyali sugallat

Sziklán állok és a tengert nézem
amint hullámait fodrozza
a láthatatlan szél
szemem messze ellát
villog a tükre
a te képed lenne ez Örökkévalóság?

Rilke angyala rejtelmeket sugall:
Csak a pillanat örök
az *egyszervoltat* élvezd a jelenben!

Szól a másik angyal:
Egyedül a szeretet marad meg
egyszer majd eltűnik a hit
s a remény beteljesül
aranymosóként gyűjtsd
a szeretet csillámait
hogy majd odaát
kincsed legyen egy örökléten át!

(1990)

* * *

« Egyszer volt »... örök
nem lehet. Ember — pergő
lehulló homokszem

✧

Mnémosyné őrzi
a pillanatot — Isten
emlékezete.

Egymáshoz tartozunk

(Fárának)

Ha megtörténne hogy
mint suhanó madárszárny után
a láthatatlan remegő levegő visszaáll
s a madár reptét semmi sem jelzi már
egyszervolt reptedből nem maradna semmi emlék
pedig nyilallásod megjelölt
s a mélyen nyílt seb még
továbbsajog poklokat idézve
ez a teljes megsemmisülés lenne
mert amíg egy bolygón élünk
amíg lüktetve ver a szívünk
egymáshoz tartozunk

Bennem lobogsz még édes Életem
ezt nem változtatja meg az Isten sem
semmi nem vész el a mindenségben
őskori egymásra rétegzett kőzetek
őrzik a hajdani buja növényzetek
emlékét (a tudósok datálják koruk)
ha esetleg belémkövülve maradsz meg
mint sajtolt vértelen virág
s a ránkszakadt égbolt alatt
várjuk a végítéletet
akkor is remélek még
egymáshoz tartozunk
s ha majd új föld lesz és új ég
kinyílunk újra két ikervirág
s isszuk az Irgalom napsugarát!

(1989)

Mécses? vagy máglya?
Ugyanaz? Szítsd a tüzet,
végtelen a cél

✧

« Tiszta szerelem?
csak a tűz tiszta... » de hát
tűz a szerelem!

✧

Hányféle a tűz?...
Fehérizzású legyen,
ne kormos-vörös

✧

Nem pislákolni...
aranyfehéren izzik
Isten szerelme

✧

Jézus szerelme
tiszta — megfoghatatlan
tűz, marja a szívedet

✧

Örökre szomjas
marad szerelmünk, mert Rád
vágyunk, Végtelen

Feltámadásra várva

Milyen mélyen szívedbe vésted
anyád mosolyát
gyermekkori örömök tiszta mézét
és a hársillatot is —

Hová? szívedbe agyadba
emlékezetedbe temetted
rostjaidba rejtetted?
keresés-tudás lázát
sok siker büszkeségét
néhány kudarc keserűségét
és azt a kéjből-kínból összeállt
furcsa forró ötvözetet
mely még áttizzítja jelened
s majd a tudattalan temetőjében
várja hogy feltámadva
lényed alakjába olvasztva
az új világ egén tündököljön

(1989)

IV.

A SZERETET ERŐSEBB, MINT A HALÁL

« Mint a halál erős a szerelem,
olyan a szenvedély mint az alvilág,
nyila tüzes nyíl az Úrnak lángja.
Tengernyi víz sem olthatja el a szerelmet,
egész folyamok sem tudnák elsodorni. »

(*Énekek éneke* 8,6-7)

Genezis

Villa Cavalletti 1989 - Róma 1990

1

(Ősködben)

Ember-előtti csendben
elmélkedem: miért lettem
miért a világ s egyáltalán a lét

Tusculum dombjáról rámront
s szelíd lávaként betemet a köd
a villa a park az olajfák közt legelő lovak
eltűntek — mint a vak
ujjheggyel érzem
a fenyők s olajfák ágait
a világ születését újraélem

2

(Tűz)

Kezdetem Kálocfán kezdődött szénahordáskor
(apám mesélte a nyáron)
anyám volt a summáslány
egy elcsent zsebkendőért
adta az első csókot...

Később tovább terjedt a tűz
Pünkösdkor fogantattam
emlékezett apám
s kigyúlt a Tűz homlokán!
De meddig mélyül a múltba a Tűzkút?

3

(Tengerek - csillagok)

Véletlen és szükségszerűség játéka
avagy a játszadozó Bölcsesség ajándéka
az élet? — Tengerek ringatták
évmilliókon át
mint engem Kálocfán anyám

« Még mindig nem tudod
hogy tenyeremre rajzoltalak téged
s érted akartam a mindenséget?
Miért a tengermoraj
ha nem azért hogy
bölcsődnél dajkadal legyen?
Miért ujjongtak a csillagok
az első hajnalon?
Mert tudták hogy majd kamaszként
egy augusztusi éjjelen
ámulva rájuk-feledkezel? »

4

(Atlantisz)

Zsugorodik a szamárbőr
csak álmomban tágul életem
a nyári nap aranyragyogása
fogyhatatlan — áll az idő!

A vénülő
a gyermekkor kútját ássa
az elmerült Atlantiszt kutatja
Mélyülő múlt:
örvénylő kínok pokla
avagy megtalált idő?

5

(Göncölszekér)

Pár perce történt az ősrobbanás
s máris a csillagok rendeződnek
összeállt a Göncölszekér
nyihogó lovakra vár
fiatal apám
félretolt kalappal szekérre száll
mint hajdan Bárómajorban
(néha ünnepnapon
ő volt a parádéskocsis
Kálocfán még csak fuvaros)

6

(Évszakok I)

Hajdan szabályosak voltak az évszakok
Virágvasárnapra pontosan
megjelentek a cicamacák
ezeket vittük Lövőre barkaszentelésre

Nyáron az aratás-cséplés élménye
a hársfa alatt szólt az aratónóta
bőgött a « fagép » szörnyű torka
s visongtak a summáslányok
mikor a nyársoló legények
csipkedték poros ruhájok

7

(Évszakok II)

Gyümölccsel megrakott fák bókolnak
diákmiséről ballagok haza
Jézust viszem a dedesi dombokon
Szolgájának már akkor elszegődtem
mikor még tehenünket őriztem
a nagyhegyi erdőszélen...

Brüsszelben a ministránsból pap lett
Leuven után jött Párizs-Chantilly
Centre Richelieu: *A. « örök »* —
bár « húsz év után »
« hattyúi képe » elmerül a ködben
(azóta talán nagymama már)

8

(Utazások)

Mediterrán lettem én
göcseji magyar — Athén
Korinthosz meg Sounion foka
Genezáret-tó Jeruzsálemben a Golgotha
él emlékezetemben
Kairóban a « halottak városa »
Petrában fehér lovon vonultam
a sziklafalak közt a nekropoliszba...

Pompeji-Sorrento-Capri-Sorrento:
Most minden újra jelen:
Most habzik a víz karcsapásaid alatt
narancsvirág illata száll a szélben
s a Fárosz fénye felizzik az éjben!

9

(Summás bölcsesség)

« Hogyha egyszer meghalok
elvisznek a bivalok
répaföldbe temetnek
megesznek az egerek »

Nem hiszem hogy meghalok:
mindig *más* megy innen el!
Elvisznek a bivalok?
De testemnél *több* vagyok!
Mennybe visznek angyalok?

Csak a lelkem sem vagyok!
Hogyha egyszer meghalok
lehullnak a csillagok
Isten öle vár majd rám
ott ringat el az anyám

10

(Köszönöm)

Köszönöm hogy kiválasztottál
köszönöm hogy már anyám méhétől
magadnak akartál
nem az én érdemem
azért vagyok mert szerettél
s hagytam magam szeretni
Irgalmadba vetem minden reményem
vedd vissza szabadságom
mindenem Te légy
ez nekem elég!

(1990)

« Miért? » Ember, ne
kérdezz. Őrizd békéd: múlt
jövő nem tiéd

✧

Őstengerekbe
visszavágyunk öledbe
égi Anyácska

✧

Fogantattál a
Lélek érkezésekor...
Szép ez, megható

✧

A tűznek sosem
elég... testünk mégis csak
elég, mint a gyertya

✧

Éji toronyfény
Mnemosyné szemében az
idő. Áll. Ragyog.

✧

Illanó öröm
életünk, sóhajtásnyi...
Csak Ő végtelen

✧

Test és *lélek, mit*
Jézus gyógyít, s Atyánkhoz
mennybe fölemel

✧

« Tiéd egészen » —
tiszta vágya s megosztott szív
harca életünk

De Profundis

Most a mélységből kiáltok Feléd
halálfélelem szorongat
az éjben nagy vizek zuhognak
örvénylik a « semmi sodra »

Légy nekem égő Nap élő Vízforrás
légy szerető Atyám (ami vagy)
ments meg a pusztulástól
add hogy a hiábavalóságtól
kínlódó szívem élvezze újra
Békéd örömét mit a világ nem adhat
add valami jelét a virradatnak!

(1990)

* * *

Thanatosz nincs már...
csak ha ércszíved nem fáj,
csak az a halál

✧

Sötétet napfény,
halált szeretet győz le,
boldog napvirág

Miserere

Szívemet a szégyen összetörte
előtted van nyomorúságom
ha más nem ez legalább enyém
az üdvösséget *Irgalmadtól* várom

Megosztott szívvel nem bírom tovább
legyek a Tiéd egészen
ne taszíts el a színed elől
hisz tékozlón Hozzád tértem

Szemem tükrözze homlokod havát
nyelvem üdvösséged örömét zengje
ha kell törj engem össze
s Lelked ereje teremtsen újjá
remegve gázolok zubogó *Irgalmadban*
könyörülj Istenem rajtam!

(1990)

A bűn őstörténete

Gyilkosok és cinkosok korában élve
gyakran kérdezzük: Ki a felelős?
Visszamehetünk a múltba
a kezdetet kutatva de a forrás
elvész az idő sűrűjében
az ember előtti éjben
Éva még Ádám oldalában szendergett
Káin leendő botja ifjú vesszőként lengett
mikor már hirtelen egy megsebzett madár
bevérezte az ártatlanság havát

Az Istennel alkudozó Ábrahámra gondolok:
az Úr keresi a kevés igazat
akikért megkegyelmez
mert nem ember módra ítél és büntet
Irgalma tengerébe meríti bűneinket

(1990)

Várakozás örök
malomkövei között
őröl az idő

✧

Látlak, Istenem,
mert bennem vagy. Kivetít
szívem. Szeretlek.

✧

Kötényedre hullt
szakadt-gyöngysor-bánatom
szent Istenanya

✧

Kinn hó. Benn csend. És
néma Tested beszéde
fáradt lelkemnek

✧

Csillagok alatt
fut az út. Közelít, de
el nem ér Hozzád

✧

Tenyerem üres,
nézd, mi benne van mégis
egészen Tiéd

✧

Péter, nyújtsd a kezed,
ha süllyedsz: fenntart az Úr
mindannyiunkat

Agónia

Abba!

Kiáltásától visszhangzik a Jozafát-völgy
beleremegnek a kősírok
a Városban az Ármány készülődik

Most néma csend
egy olajfalevél sem rezdül
felnyúló ágon fennakadt
az éj ékszere
az aranyszegélyű hold
köréje angyalsereg gyülekezik
s míg Ő fejét egy korhadt fatörzshöz hajtja
vérverejtékét mohón felissza a szikkadt föld

Odébb a gyermekapostolok
szuszogva alszanak
a világ megváltása nem az ő gondjuk

Így lesz ez mindig
a világ végezetéig? *(1990)*

* * *

Ők elaludtak
Te féltél a haláltól
mi bűneinkért

✧

Csak a szenvedés
az aranyfedezet, hidd
el, nem az öröm

✧

Mert feltámadott,
eroszból agapé lett:
nem les rád a halál

AIYA'M.I.G.I'M.E.G
AIE RARAIOD
MK I

Angyalt küldöttél

A szenvedés és öröm állandó keresztтüzében
élek
égek a gyújtópontban
az egybeesés metszéspontjában
négyrét szab a fájdalom
szívem boldogan suhan a négy égtáj felé
hirdetni szerelmedet

A tenger horizontja találkozott a tűzoszloppal
ilyen egyszerű
egy ember kitárt karral
zokszó nélkül meghal
ahogy jövendölték

Tekintetét sose láttam
mégis egyetlen vágyam nézni Őt

Angyalt küldöttél
lefegyvereztél mérhetetlen vágyakozással
összetörtél
nem csipőmet szívemet szorongatod

Isten angyala mit akarsz
miért küldött aki küldött
védtelen szívemet miért lököd a tűzbe
birokra velem
gyenge kis semmivel miért kelsz

És ha mégis
én sem eresztlek
míg a kezed fejemre nem teszed
nevezhetetlen

te fogsz engem
vagy én csüngök rajtad
te jöttél de most én nem eresztlek
Égess fejemre bélyeget
hogy csak a tiéd legyek

Tiéd Istenem

Megrettenek ha megszólítalak
kétségbe esem ha vágyaimat felmérem
végtelen vágyakat miért oltottál belém
akiben nincs is más csak ez a vágyakozás

Megöl ez a vágy
ha valahogy nem szólok Tehozzád
de hozzád semmi szó nem méltó
csak a sírás
elmosnak a könnyek
olvadó hó tenyereden
annak jó

Létezésbe miért küldtél
mi a dolgom
miért tettél földre gyönge védtelent

Minden perc közelebb visz Hozzád
de ha mégse Hozzád
ha nem találom utamat a sötétben Tehozzád
pokol lesz az is
örök vágyakozás mint itt
ha nem teszek semmit

Mit tegyek
magammal
mit kezdjek Uram szerelmemmel

Hamvas cinóber szirmok
bimbóba összehajolva
takarják terveidet

türelmetlen emberkezem
feltépné megnézné
de megremegek
titkodat nem merem piszkos kezemmel
érinteni tönkretenni

Törékeny virág földi létünk
míg bimbó fakad
türelmedben halad éltünk

Pedig vágyom futni rohanni Tehozzád
szerelmes vágyam csak szerelmed csitíthatja
de csak szítja el nem oltja soha
csak majd
sötéten fénylő szemed
bársonyos tekinteted
a várvavárt halálban

Keresztrefeszítés

A kényszerűség vállra fektet bennünket
egy ideig nem sejtjük hogy a rossz
rákként szaporodik szívünkben
szájkosarat tennénk a jajokra
hanyattfekve a csillagokra
tekint véres szemünk
tüzes rostélyon vallat a való
átvert tenyerünkön rubint-stigmák
sarjadnak sajog a tudat
Isten otthonát
ostromolja lázadásunk –

míg a Keresztrefeszített
lehajtott fejjel csendben
imádja az Atyát

(1989)

Korpuszt faragok.
De csak a forgács-ostya
az igazi Tested

✧

Szőlőlé csepeg.
Sajtolj szenvedésünkből
agapét, Uram!

✧

Botrány volt, Jézus,
szereteted. Miénk is
lehet esztelen

✧

Nem pótolhat más
szeretet: Tőled Hozzád
vezet minden út

✧

Golgotád tövén
virág hadd legyek: véred
ne hulljon földre

✧

« Szomjazom » — szóltál.
De mire? — « Mindig a te
szeretetedre »

✧

Szelíd Mária...
Istene a karján. Jaj,
engem ölelne!

✧

Kendőn az Arcod
Szemed zárja a titkot.
Nyisd rám fényedet!

Alkonyi fohász

Most szélcsend van e decemberi tavaszban
félhomály a kertben feljön a Hold
megszoktam már itt a kórház-közelben
az egymásnak felelgető
mentő szirénák folytonos panaszát

Most mégis hirtelen
az egyik belémhasít
világvégi harsonaként!

Az előbb már repülni kész
láng lett a lelkem
de most a rettenet-kéz
kioltja hirtelen
recsegő ravatalként
rámszakad a csillagtalan ég

Kérlek Uram majd akkor
a végső alkonyatkor
ne fordítsd el tőlem
napfényes arcod!

(1990)

Ő mondta és lett.
De mi a lét és ki Ő?...
megfejthetetlen

✧

Nem a kérdés a
világosság. A fény: az
istenszeretet

✧

« Jó lenni, mert jó-
nak lenni jó » — ahogy a
nap süt, önfeledten

✧

Elkövettük. Meg-
bántuk. De cipeljük az
emlékek súlyát

✧

Keze fejemen,
fejem szívén... gyógyító
szelíd szavak, csend

✧

Ím Tiéd vagyunk
páratlan szeretők... vágy,
fogyhatatlan láng

✧

János példája
testvérszeretet lassú
vértanúsága

✧

Jézus barátnak,
nem szerelmesének szánt.
Míly nagy méltóság!

Ígéret

(Louis Massignon emlékének)

Szememben fészket rak Arcod képe
ajkamon Lakomád emléke
hajlékod szívemben itt benn
hol rejtőzöl hát Lélek-Isten?

Mindenütt vagy és mégsem vagy sehol
örök vagy — elporlik a jelen
mert nem vagy érezhetőn velem
Emmanuel — csak a hit birtokol

Pislog a hit nem jelez utat
keresve rejtett Istenséged
a szeretet a homályban kutat
csak a remény marad — az ígéret:

egyszer valóban megláthatlak Téged

(1989)

Szeretetlángban Johannaként

Rettenetes és édességes
Isten vagy Jézus Krisztus Emberfia
Néma szó egyetlen biztató
vigasztaló hallgatás
szolga a szeretetben
mindeneknek dicső Ura
alázat és fenség
szenvedés és sérthetetlenség
teljes érthetetlenség
mely az életnek egyedül értelmet adhat
míg az ész meg nem áll
Tüzet gyújtasz bennünk
s ha lángolón egymásra tekintünk
közöttünk állsz élő tiltás
közénk áll az úgysem-elég
mert a szomjat csak Te olthatod
Te láthatatlan, Te foghatatlan
közöttünk állsz élő vágy
magad gyújtasz tűztekintetű
magad oltasz élő örökvíz
szavad egyszerre igen és nem
mégis egyedül megnyugtatóan igaz
törvényed tiszta beszéd kemény beszéd
egy vércseppnyivel mindig többet kívánsz
mint amit elbírunk
majd a kétségbeesés óráján
magad erejét adod bőkezűen
hogy megtanuljuk végre:
az emel föl ami nehéz
az a miénk amit odaadunk
az marad élve aki elég
szeretetlángban Johannaként

Te Deum

« Áldjátok az Urat,
mert jó dalolni Istenünknek,
mert örvendetes dicséretét ünnepelni. »

(146. zsoltár)

Most hallgassanak a pusztulás prófétái
mert önfeledten dicsérni akarlak Téged
mert elvakít kitörő Dicsőséged
magasztallak mert énekelni jó
mert az öröm örökkévaló!

Mint bozótban vagy asztagon
harsogó tűz végigfut rajtam az öröm
előre látom jobbodon jövőm
már előre Neved magasztalom
mert számon tartod könnyeinket
a hegyről magaddal vitted szíveinket

Bár zúg a tenger szenvedés
most mégsem sóhajtozom
a teremtéssel nyögve
a vajúdás a születés
kezdete – ha majd újraöntve
feltámad a világ s mi benne
Glóriád eloszlat minden sötétséget
de én már most dicsérlek Téged
az újulást új dallal előre vételezve

Magasztallak mert énekelni jó
mert az öröm örökkévaló
Dicsőség Néked!

(1990)

Magasztallak

« Magasztallak mert énekelni jó
Mert az öröm örökkévaló ».

Magasztallak Uram mert Vagy
Te lelkem mélyén mindig Jelenlevő
Isten
egyetlen elvehetetlen kincsem

Magasztallak, mert Lelked mindannyiunkban él
szerelmed testvérré teszi az idegent
tekinteted megszelídíti a szenvedést
Dicsőítlek Jézus testté lett Szeretet
testvérem társam barátom lettél
istenarcúvá tettél
Szavad éltet Tested táplál
Véred szívemet lángra gyújtja
bölcsességet erőt vigaszt Te adsz

Áldalak mert jelen vagy bennem
körülöttem mindenben
ki- és belélegezlek
most már mindig szerethetlek
mert szerettél elgondoltál üdvösségre hívtál

Te Isten
aki öröktől örökkön vagy
hozzám lehajoltál
jelen vagy bennem hordozlak szívemben
Dicsértessél mindenekben
áldassék Neved
Amen

(1990. Sarlósboldogasszony)

TARTALOM

Arcodat keresem, Uram! 5

I. A BELSŐ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN

Lelkigyakorlat 9
Lelkem (MKJ) 11
Csillagfényben 13
Tengerparti elégia 15
Tiszta ellentmondás 20

II. SIVATAGBAN

Sivatagban 25
Egyedül vagyunk (MKJ) 26
Pascal 28
Aricciai látomás 29
Felnőtt? 31
Hegyi beszéd 32
Megtalált öröklét 33
Szomjazod, hogy szomjúhozzalak 34
Sacrificium laudis 35
Intelem 36

III. FÖLDI ÉS ÉGI SZERELEM

Szomjúság-forrás 39
Te a tenger meg a tűz 40
A sivatag-monológ párbeszéd lett (MKJ) 44
Ragyogj remény! 46
Barátság-szerelem 48
Párbeszéd 50
Nehézkedés és kegyelem 55
Örök pillanat 57
Angyali sugallat 58
Egymáshoz tartozunk 59
Feltámadásra várva 61

IV. A SZERETET ERŐSEBB, MINT A HALÁL

Genezis 65
De Profundis 71
Miserere 73
A bűn őstörténete 74
Agónia 77
Angyalt küldöttél (MKJ) 79
Keresztrefeszítés 83
Alkonyi fohász 88
Igéret 91
Szeretetlángban Johannaként (MKJ) 92
Te Deum 93
Magasztallak (MKJ) 94

FINITO DI STAMPARE
IN ROMA
NEL
DICEMBRE 1990

SZT
IG
NAC
149
155